

Trangen af en Omregulering og Forhøielse af Løn, men er der Noget, som i den Henseende maa ansees for afgjort imellem Regjeringen og Rigsdagen, saa var det sandelig det Spørgsmaal, at en Lønningsslovs Forelæggelse nu var betimelig. Om et enkelt eller flere Medlemmer kunne siges at være „overvælde“ i saa Henseende, er jo noget individuelt; den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) var idetmindste ikke „overvældet“.

Jeg har nu belyst de Anstandsgrunde, der ere blevne gjorte gjældende, og vender mig til de Bemærkninger, der af Rigsdagsmanden for Holbek Amts anden Valgfreds ere fremførte med Hensyn til de almindelige Principer, der ere lagte til Grund af Commissionen, og som skulde vidne om, at Commissionen var sammensat paa en eensidig Maade. — Jeg skal indrømme, at det var en Slutning, som ikke var uberettiget; dersom det kunde godtgjøres om Arbejdet, at det var eensidigt, da var et Slags Erfaringsbeviis ført, saa var man fra Arbejdet forsaavidt berettiget til at slutte til Arbejderne. Men jeg maa da tillade mig at fremhæve, i hvor høj en Grad den ærede Rigsdagsmand i Virkeligheden godkjendte de ledende Tanker, som vare opstillede og fulgte af Commissionen; thi det kommer her ikke an paa enkelte Ord — jeg giver den ærede Rigsdagsmand fuldkommen fri Udgang til, saameget han vil, at prøve paa at gjøre Indtryk paa Forsamlingen ved en snild Behandling af Udtrykkene: Embeds-standen, Embeds-Anseelse og Værdighed; paa mig gjør det ikke noget Indtryk, thi jeg kjender denne Forhandlingsmaade, og jeg antager ogsaa, at Thinget kjender den — jeg siger, at de Principer, som her ere udtalte som en Række af ledende Tanker, vare i det Væsentlige netop saadanne, som den ærede Rigsdagsmand godkjendte, og naar han med Hensyn til enkelte af dem yttrede, at man ved deres Gjennemførelse ikke gif vidt nok, saa skal jeg blot dertil i Almindelighed bemærke, at der jo altid kan være Tvivl i saa Henseende; thi den Eine kan jo altid gaae lidt videre, den Anden lidt mindre vidt. Hvad nu da de i Betænkningen opstillede Grundsætninger angaaer, da ere de sandelig af den Art, at

jeg meget roligt og meget freidigt vil hævde dem ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand og for Thinget. Den første Grundsætning, der saaledes blev opstillet, er den, at det var i sin Orden, „at sætte eensartede Embeder med Hensyn til Lønningen paa eens Fod, og saaledes at skabe visse Gageklasser.“ Denne Tanke, imod hvilken det ærede Medlem Intet indvændte, er efter min Mening rigtig, men den kan føres for vidt; jeg troer, at man kan gaae for vidt med at drage Paralleler af denne Art, og maa navnlig ansee det for meget uheldigt, naar en æret Rigsdagsmand (Walthers) troede, at man saaledes kunde sammenstille alle Embedsmænd med Classer i Ministerierne; men holdt indenfor visse Grændser; er det vistnok, som sagt, en meget sund, naturlig og praktisk Tanke. Den anden Grundsætning, „at ordne Gageklassernes Forhold saaledes, at deri ligger en Spore til at gjøre sig værdig til Forfremmelse,“ vandt den ærede Rigsdagsmands fulde Anerkjendelse. Den tredje Grundsætning var den, „at bestemme Lønningerne i Forhold til Embedernes Vigtighed og Anseelse, til det med dem forbundne Ansvar, til de med dem fornødne Forbredelse forbundne Bekostninger og endelig til Antallet af de Tjenestear, som i Almindelighed maae antages at udtræves til Opnaaelsen af Stillingen.“ Som sagt, de enkelte Ord, dem overgiver jeg villig til en fri Behandling, men jeg troer, at denne Tanke heelt igjennem er fuldkommen rigtig. Embedernes Vigtighed og Anseelse er aabenbart forskjellig og maa være forskjellig. Der er her ikke Spørgsmaal om Personens Anseelse, forskjellig fra Embedsstillingens, men der er Spørgsmaal om Stillingen, om Forretningernes Bestaffenhed, og dette hænger naturligvis sammen med Ansaret, med den af Embedets Charakter flydende Myndighed og de deraf flydende Forpligtelser og Rettigheder. Det gaaer ikke an ved Lønningernes Bestemmelse at tilføje sætte ethvert socialt Hensyn; der gives enkelte Mennesker, der ere i Stand til, med Tilføjelse af de Hensyn, der ellers sædvanlig i denne Retning maae iagttages, ligesuldt at hævde deres egen Personens Anseelse, men det er et reent personligt Fortrin. Efter de Forestil-